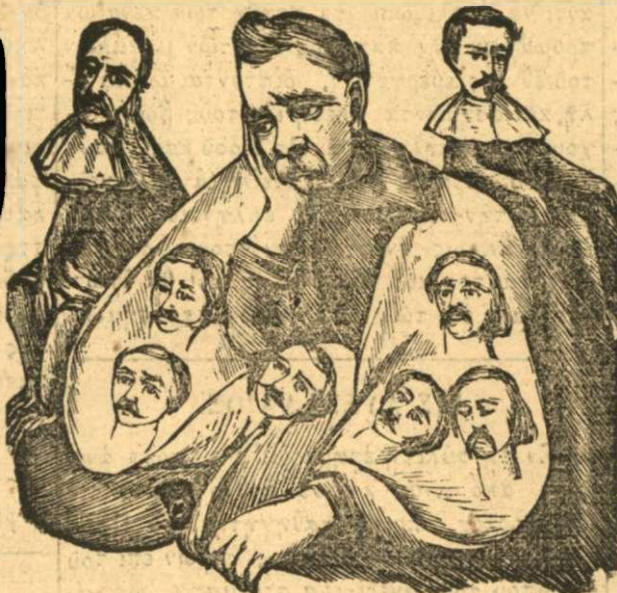

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίαι δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίαι δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίαι φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιτολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προκληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΣΟΡΙΑ.

Νέον ζήτημα ἔθεσε κατ' αὐτὰς εἰς κίνησιν σύμπασαν σχεδὸν τὴν Ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν, ἣτις κατὰ ἕν καὶ μόνον διαφέρει τῆς ἐν Εὐρώπῃ, ὅτι ἔχει τὸ θαυμάσιον προτέρημα νὰ συζητῆ καὶ νὰ διαπληκτίζηται ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς διὰ ψύλλου πηδήματα. Ὅγκάνισεν ὁ ὄνος, ἐστρίγγλισεν ὁ ποντικὸς, ἐγρεμέτισεν ὁ ἵππος; ἰδοὺ ἄρθρα πολὺπλοκα, μελέται ἐκτενεῖς, συζητήσεις μακραὶ, ἔριδες καὶ διαπληκτισμοί. Τοιοῦτόν τι παρετηρήθη καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἐκ Βορδιγάλων ἀοιδὸς Σόριας ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων. Μόλις ἡ φωνὴ τοῦ ἀντήχησεν εἰς τὸ ὠδεῖον, καὶ ἐν τῷ ἄμα ἄρθρα πανηγυρικὰ κατέκλυσαν τὰς σελίδας τινῶν ἐφημερίδων, καὶ ἐπαινοὶ καὶ ἐγκώμια, σύμπασα δὲ σχεδὸν ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία, ἠλεκτριθεῖσα ἐκ τῶν ἀσμάτων τοῦ Σόρια, ἐξηγέρθη ἐν χορῷ καὶ ἐν φάλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ ἐξύμνησε τὸν Βορδιγάλειον ἀοιδόν. Ἐκτοτε τὸ ὄνομα τοῦ

Σόρια καθ' ἐκάστην σχεδὸν κοσμεῖ τὰς σελίδας τῶν ἐφημερίδων. Ὁ Σόριας ἐμελλε χθὲς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Τάδε, ὁ Σόριας προσεκλήθη εἰς τὴν ἐσπερίδα τοῦ Δεῖνα, ὁ Σόριας μετὰ τινῶν φίλων του περιῆλθε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἐφαλλε μετὰ πολλοῦ ψυχικοῦ πάθους πρὸ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Σόριας ἔφαγε τὴν τάδε ὥραν, ὁ Σόριας κατεκλίθη χθὲς ἐνωρίς, ὁ Σόριας ἐξύπνησε σήμερον λίαν πρῶτ' κτλ. Ἐὰν δὲ εἰς τὴν γενικὴν ταύτην συναυλίαν τῆς δημοσιογραφίας ἠκούσθη καὶ τις διάφορος φωνή, ὑποδεικνύουσα τὸν ἑλληνικὸν Ἀβδηρητισμὸν καὶ ἀφαιροῦσά ἐν ῥόδον ἀπὸ τοῦ στεφάνου τοῦ Σορία, ἡ φωνὴ αὕτη ἐσβέσθη ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν παιάνων, καὶ ὑπελήφθη ὡς βάρβαρος καὶ ἄμουσος φωνή. Ὁ «Αἰὼν», ἀκούσας τοιαύτην τινὰ φωνήν, ἤρπασεν ὡς μαινόμενος τὴν δημοκρατικὴν του γραφίδα· μὴ εἰξεύρων δὲ διὰ τίνων τρόπων νὰ ἀποθεώσῃ τὸν Σόριαν, καὶ θέλων καὶ πάλιν νὰ καταστήσῃ γνωστοὺς τοὺς δημοκρατικούς του πόθους, ἀνέτρεξεν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, διὰ νὰ

δείξῃ ὅτι καὶ οἱ πάλαι Ἀθηναῖοι ἐτίμων καὶ ἐφαλλον παιάνας εἰς τοὺς ἐξόχους ἀδούς· ὁ δὲ κ. Ροΐδης, τὸ σατυρικὸν τοῦτο ἐξάμβλωμα, ἐγράψεν ἐν τῇ σατυρικῇ του εὐφύιᾳ, ὅτι ἡ φωνὴ αὕτη ἐξῆλθεν ἀπὸ κύριόν τινα, ὅστις εἶνε πατὴρ πέντε τέκνων, ἀνηκόντων εἰς τὸ ὠραῖον φύλλον, ἅτινα ὠρέχθησαν κάκεινα δεκαφράγκων εἰσιτηρίων, καὶ ὡς ἐκ τοῦτου προῆλθε διατάραξις τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης του καὶ ἡ καταφορὰ αὐτοῦ κατὰ τοῦ εἰσάγοντος παρ' ἡμῖν ἀπαιτήσεις εἰς παραλόγους δαπάνας. Εἰς τοιαύτην ἀναίδειαν κυνικὴν περιῆλθεν ὁ Θεοτοόμπης Ροΐδης, ὥστε νὰ ἐπιτίθηται καὶ κατὰ κυριῶν, τὸ ὅποσον εἶνε ποταπότης καὶ ἀνανδρία. Νομίζει ὅτι ἡ σατυρικὴ εὐφύια συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπεμβαίνῃ ἀσυστόλως εἰς ἐντίμους οἰκογενείας καὶ νὰ φέγῃ φυσικὰ ἰδιώματα, ἐνῷ χρέος τοῦ σατυριστοῦ εἶνε νὰ στηλιτεύῃ τὰ ἐπίκτητα ἐλαττώματα. Εἰς τοιαύτην ταραχὴν ἐτέθη διὰ τὸν Σόριαν ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία, καὶ ἅπας σχεδὸν ὁ Ἀθηναϊκὸς κόσμος. Οἱ πάντες

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΧΟΝΔΡΩΝ.

Ἐχθὲς τὸ βράδυ ἢ προχθὲς ἐπήγα μ' ἄλλους δύο
 Εἰς τοῦ Πετρὰν τὸ ὠμορφο χοροδιδασκαλεῖο,
 Διὰ νὰ μάθω τοῦ χοροῦ τῆς βόλτες καὶ τῆς τρέλλαις,
 Κρὶ ν' ἀγαλιάζω καὶ ἐγὼ τῆς ὠμορφαις κοπέλαις,
 Καὶ μάλιστα τῆς Ἀποκρειαῖς, ὅπου δὲν ἀμφιβάλλω
 Πῶς θὰ μὲ προσκαλέσουνε εἰςὲ κανένα μπάλο.

Ἦγηγα λοιπὸν καὶ ἐβλεπα μὲ προσοχὴ μεγάλη
 Τὰ βήματα ποῦ ἔκαμναν οἱ χορευταὶ οἱ ἄλλοι.
 Πρῶτον ἀπ' ὄλους τὸν Πετρὰν ἐκεῖ 'ς τὴ μέση εἶδα,
 Καὶ ἔδειχνε τὰ βήματα κ' ἐχόρευε κ' ἐπήδα
 Καὶ ἔσκαγε καὶ ἰδρῶνε καὶ ἦταν ὄλος φουῖρα,
 Γιατί κανεῖς δὲν μπόραγε νὰ μάθῃ τὴν μαζοῦρα.

Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ ἔκανα τὸν ἕνα κ' ἄλλον χάξι,
 Ἄκούω τὸν μονσιέρ Πετρὰν κ' ἀβάντ' ἐμπρὸς φωνάζει.
 Τότε ἀρχίσαν δυὼ καλὰ μεγάλα κλαρινέτα,
 Καὶ ὄλοι ἐπιαστήκανε εὐθὺς ἀλαμπρατσέτα,
 Κ' ἐπήγαιναν ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ βήματα μεγάλα,
 Καὶ σκόνῃ σήκωναν πολλὴ εἰς τοῦ χοροῦ τὴν σάλα.

Βλέπω τὸν Φιλιππίδη μας τὸν ξακουστὸ μπαρμπέρη
 Μὲ τὸν Πασχάλη τὸν Κωστὴ πιασμένο χέρι χέρι.
 Ὡσὰν ξεφτέρια καὶ οἱ δυὼ πολὺ ψηλά πηδοῦσαν,
 Κι' ἀπ' τὸ χορὸ ποῦ εἴξευραν θαρροῦσες πῶς πετοῦσαν,
 Ἐδῶ πατοῦσαν, κ' ἔξαφνα εὐρίσκουνταν κεῖ πέρα,
 Σὰν τὸ πουλιὸ ὅπου πετᾷ ἀπάνω 'ς τὸν αἶρα.

Βλέπω ἐκεῖ κοντὰ σ' αὐτοὺς τὸν Ἀναστάση Κούζη
 Μὲ τὸν κύρ Παναγιωταρᾶ ποῦ εἶνε σὰν καρπούζι ...
 Ὁ μαστρο-Παναγιωταρᾶς ἦτανε καθβαλλιέρος,
 Καὶ μὲ τὸν Κούζη πέταγε εἰς ἕνα κ' ἄλλο μέρος,
 Κι' ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλονε βασιτίοταν ἀπ' τὴ μέση,
 Κι' ὁ ἕνας ἐφοβότανε ὁ ἄλλος νὰ μὴ πέση.

ἐνόμιζαν τὸν Σόριαν κάτοικον ἰδαίης σφαίρας, ἔξογον ἀνδρα, ἀμίμητον αἰοδόν, καὶ ἐν ὀλίγαις λέξεσιν οὐρανόκαταέβατον. Διὰ τὴν δὴ καὶ πάλιν ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία τραπὸν δαίγμα τῆς μωρίας τῆς, ἐκρέμασε τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτήρος καὶ εἰς τὸ στήθος τοῦ Σόρια, μόνον καὶ μόνον δίδοτι ἔχει τὸ φυσικὸν προτέρημα νὰ μαγεύῃ τὴν ἀκοὴν διὰ γλυκειᾶς φωνῆς· κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον, ἐπειδὴ καὶ ὁ δὸνος ἔχει τὸ φυσικὸν πλεονέκτημα νὰ ὀγκανίζῃ, πρέπει νὰ παρασημοφορηθῇ. Δὲν προτιθέμεθα παντάπασιν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ μεμρθώμεν τοῦ κ. Σόρια, τούναντιὸν μάλιστα τὸν ὑπολαπτόμεθα καὶ τιμώμεν ὡς γλυκὺν αἰοδὸν καὶ καλὸν τεχνίτην θέλομεν μόνον νὰ στηλιτεύσωμεν τὸν Ἀδελφισμὸν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἧτις προωριεῖται νὰ μὲν πάντοτε τυφλὴ καὶ κουφῆ, καὶ νὰ φέρῃ τὸ μῆδεν εἰς τὸ εἶνε. Ὡς ἐπίμετρον δὲ ὄλων τούτων ἀνοίγει καὶ ὁ Θεοτοῦμπης Ῥοϊδῆς τὸ ἀπῆλτων στόμα του, καὶ λέγει ὅτι ὁ Σόριος θὰ φέρῃ μεγάλην τιμὴν εἰς τὸν σταυρὸν. Ἐκ τῶν ἰδίων φαίνεται κρίνει τῶν ὀντι ὁ Σόριος φέρει μεγαλύτεραν τιμὴν εἰς τὸν σταυρὸν ἢ ὁ Ῥοϊδῆς, διότι οὗτος ἐπαρασημοφορήθη διὰ τὴν Πάπισσαν Ἰωάνναν, ἧτις ἐστιγματίστη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ὡς σκοποῦσα νὰ ψέξῃ τὸν Χριστιανισμὸν καὶ νὰ φαρμακεύτῃ πᾶσαν Χριστιανικὴν καρδίαν, ἐκεῖνος δὲ διότι ἐψάλλε τοῦλάχιστον ἐπὶ δὴ ἐσπέρας ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

Εἶνε ἀπελπίσια, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τοιοῦτοι ταρτοῦφοι τῆς ἠθικῆς νὰ περιβάλλωνται τὴν τήβεννον τοῦ δημοσιογράφου, καὶ νὰ ρίπτωσιν εἰς τὴν δημοσιότητα ὅτι ἀποορέει ἐκ τῆς στρεβλῆς αὐτῶν κεφαλῆς, ἡ δὲ κοινωνία νὰ γελᾷ μὲ ὄλην τὴν ἀπάθειαν καὶ νὰ ἀσπάζηται πᾶσαν σαπρὰν αὐτῶν ἰδέαν. Ὡς ὅτι τὰ ἑλληνικὰ παρασημοθὰ δίδωνται ἀφθόνως εἰς ἕνα καὶ εἰς ἄλλον τυχοδιώτην, καὶ θὰ στολιζῶσι τὰ στήθη τῶν βλασφημῶν καὶ τῶν ταρτούφων; Δὲν θὰ σωφρονισθῇ ποτὲ ἄρα γε ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία, καὶ δὲν θὰ ἀνυψῶτῃ ὁ

λαδὸς φωνῆν διὰ τὴν ταπεινότητα καὶ τὸν ἐξυτελισμὸν τῶν παρασημῶν του, αἴτινα ἀντὶ νὰ στολιζῶσι τὰ στήθη τῶν γενναίων προμάχων τῆς πατρίδος καὶ τῶν μεγάλων τοῦ ἔθνους εὐεργετῶν, ρίπτονται ὡς εὐτελεῆ καὶ ἀσημὰντα σκευὴ εἰς τοὺς βωμολόγους καὶ καπῆλους παντὸς ἱεροῦ καὶ οἴου; Εἶθε ὁ οὐρανὸς νὰ ἐπιστείλῃ ἅγιον πνεῦμα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, διότι ἄλλως ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος καὶ οἱ ὄνιοι αὐτοὶ θὰ ἔχωσι προνόμια ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν παρασημῶν.

Εἰς Λυσσαλαῖος.

Ἐν τῇ αὐλικῇ ἐφημερίδι ὁ Ἀλαός ἀνεγράφην ἀπὸ τινος καιροῦ ἀρθρογράφος τις λυσσαλαῖος, πρῶτην καθηγητῆς τοῦ Ποιῦ, καὶ Συνταγματικοῦ Δικαίου, φέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἀνεξίτιλα στίγματα, ὡς γέρας τῶν τε τραγελαφικῶν συρραμμάτων του, τῶν ἐξεστρηκῶν φρενῶν του καὶ ἰδίᾳ τῆς ἐπαράτου Βρυλλαριχῆς ἐκείνης ἐποχῆς, καθ' ἣν διεδραμάτισε κατὰ τοῦ συνταγματικοῦ ἡμῶν πολιτεύματος πρόσωπον φοβεροῦ ἐριάλτου. Ὁ λυσσαλαῖος οὗτος ἀνὴρ ἑλλῶν ἐνταῦθα ἀπὸ πολλῶν χρόνων, καὶ τοι πάσχων τὰς φρένας ἐδιωρίσθη κακῇ μέθρᾳ καθηγητῆς τῆς νομικῆς τοῦ ἡμετέρου πανεπιστημίου σχολῆς, δηλητηριάσας διὰ τῶν εἰρημῶν συρραμμάτων του τὴν πανεπιστημιακὴν νεολαίαν. Ἄλλ' αὕτη συνειδὸτα ἐξ ὑπαρχῆς τὸ τέρας τοῦτο δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ κρημνίσῃ πολλὰκις ἐκ τῆς ἔδρας μετ' ἀγανακτήσεως, ριπτόμενον ἐκαστοτε εἰς τὸ ἔλεος τῶν τε καθηγητῶν καὶ τῶν κυβερνήσεων, αἵτινες ἐξ ἀσυγγνώστου ἐπεικειᾶς τὸ διετήρουν, ὅπως ἐξακολουθῇ νὰ μαινῇ τὴν πανεπιστημιακὴν ἔδραν καὶ νὰ δηλητηριάζῃ τὴν νεολαίαν. Ἐδέρσεν ὅθεν νὰ ἔλθῃ ἡ τελευταία Βουλγαρικὴ ἐποχῆ, καθ' ἣν κατέστη πασιφανῆς ἡ εἰδεχθῆς αὐτοῦ μορφή καὶ οὕτω νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὰ δεινοπαθήματα τῶν φοιτητῶν τῆς νομικῆς. Μετὰ τὸ λυπηρὸν τοῦτο ἐπεισόδιον πᾶς τις ἐνόμιζεν εὐλόγως, ὅτι

τοιαύτης διεφθαρμένης πασχούσης διανοίας σπέρματα καὶ τοιοῦτον ἀποτρόπαιον δὴ ἤθελεν ἐκλείπει ἀπὸ προσώπου τῆς ἑλληνικῆς γῆς καὶ σπεύσει εἰς τι εὐρωπαϊκὸν σωφρονιστήριον. Ἄλλ' αἴφνης ἀπὸ τινος καιροῦ καταληφθῆς ὑπὸ ἄλλης ἐπικινδυνώσεως τῆς νόσου, τῆς λύσεως, ἀνεγράφην αὐθις ἐν ταῖς στίλαις τῆς ἀνωτέρω καταχθονίου ἐφημερίδος, πληροῦν καθ' ἐκάστην αὐτὰς δογμάτων δηλητηριωδῶν, ἀποβαινόντων ὁσημέραι ἐπιβλαβῶν τῇ κοινωνία. Τοιοῦτοτρόπως ὁ πρῶτην καθηγητῆς τοῦ Ποιῦ, καὶ Συνταγματικοῦ Δικαίου κατέστη ἀνάτοξ καὶ ἐπικινδυνός. Ὅθεν προτρέπομεν τὴν ἀστυν. ἀρχὴν, ἵνα διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς ἡμῶν ἀπὸ τοιαύτης πρωτοφανοῦς λύσεως.

Φιλτάτε Ἀριστόφανες!

Καὶ τοι ἐπιβαρύνομαι ὑπὸ πολλῶν καὶ βαρυτάτων ἀσχυριῶν, οὐχ ἦντο ἀπὸ πρῶτης, μὲχρι δὴ σέως δὲν παύω περιπολῶν τὰς τε εὐρείας ὁδοὺς καὶ στενωποὺς τῶν κοινορτωδῶν Ἀθηνῶν μας, οὐχὶ πρὸς Θεοῦ χάριν ἐροβολαβίας, ἀλλὰ διότι φύσει τέρπομαι ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων συμβάντων τῆς νέας ταύτης Ἀδελφουπόλεως. Ταῦτα λέγων δὲν ἐννοῶ τοὺς δίκην ἀκρίδων πλημμυρήσαντας φιλάτους νυκτοκλέπτας, φιλάτους εἰς τὴν ἀγρυπνον ἀστυνομίαν μας ἐννοεῖται, οἵτινες τὴν παρελ. Τρίτην ἀφῆκαν ἐμὲ τε καὶ τοὺς τρεῖς συγκατοίκους μου ἄνευ πανταλονίων καὶ τριβῶνων, ἀναγκάσαντές μας ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας ὡσεὶ φάσματα τετυλιγμένοι εἰς σινδόνας νὰ οἰκουρῶμεν ὡς νέοι Ἐπαμεινῶνδαί. Ἡ φίλη σου «Ἐφημερίς», ἧτις θρασυτάτα ἐτόλημσε νὰ ἐμπαῖξῃ καὶ σκώψῃ τὸν φίλον διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας διότι ἐπετέλεσε τὸ καθῆκον αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἐκείνῃ τοῦ φαναριώτου κατὰ τοῦ στηλίτου δημοσιογράφου, ἡ φίλη σου, λέγω, «Ἐφημερίς» ἐτόλημσε θρασυτάτα νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ἀστυνομίαν διὰ τὴν ἐλεεινὴν δημόσιον ἀσφάλειαν, διὰ τὰς φοβεράς νυκτοκλοπάς, με τὴν ἀφελὴ ἐκείνην

«Ἐφημεριδικὴν» ἀναίδειαν καὶ βλακειαν, ἰσχυρίζομένη ὅτι τὰ τοιαῦτα συμβαίνουσι καὶ εἰς τοὺς Παρισίους. Μωρὲ δὲν θὰ εὐρεθῇ ἐπὶ τέλους ἕνα ἅγιο χέρι στιβαροῦ τινος φιλοπατρίδος τραμπούκου νὰ πῆξῃ τὸ μυαλὸ τοῦ πετεινομυαλοῦ φαναριωτισκοῦ ἐφημεριογράφου;

Ἄγαπῶ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν καὶ χάριν ταύτης δὲν ἀποδεδιῶ νὰ διακηρύξω ὅτι ὁ κ. Διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας ἀνάγκη νὰ καταστῇ αὐστηρότερος, καὶ ἡ δουλειὰ αὐτοῦ δὲν εἶναι ἐν τῷ θεάτρῳ, διότι δὲν διωρίσθη θεατρώνας, ἀλλὰ φρουρὸς τῆς ἀτραλείας τῶν πολιτῶν. Οὐ δυνάταί τις Θεὸν δουλεύει καὶ Μαμωνᾶν. Ἡ παπᾶς παπᾶς, ἡ ζευγᾶς ζευγᾶς. Αἱ νυκτοκλοπαὶ τῶν ἡμερῶν μας εἶνε τι φοβερὸν καὶ οὐδέποτε συνέβησαν τοιαῦται καὶ τοσαῦται. Αἱ καρακᾶξαι τοῦ θεύτρου δύνανται νὰ κακαρίζωσι καὶ ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ κ. Διευθυντοῦ, ὡς δὲν ἐμποδίζει αὕτη καὶ τὴν Βέροθαν ἀυστόλως νὰ μᾶς ἐπιδεικνύῃ ξεβράχωντας τὰ ἄδουτα τῶν ἀδύτων. Μὰ τὰ φαναριώτικα κέρατα τοῦ φίλου σου Ἀσμοδαίου, πλησιάζομεν νὰ ἀποβλακωθῶμεν πάντες πλεόντερον καὶ τοῦ κ. Κορομηλά, αὐτοῦ τοῦ γαριεστάτου Μογγόλου τῶν Ἀθηνῶν. Δὲν βλέπεις πῶς ἕνα τραγουδιστὴν ἀπλοῦν καὶ κρασοπώλην ἄστημον ἐστολίσαμεν μετ' ἀρσίστημον, τὸ ὁποῖον φεδόμεθα καὶ εἰς τὰς προμάχους αὐτοὺς τῆς πατρίδος, ὡς ἕνεκα ἀναπνεόμεν τὸν ἐλεύθερον τοῦτον ἀέρα; Ἄλλ' ἀφοῦ ἔγεινεν ἱππότης ὁ ποιητῆς τοῦ Πετεινοῦ, καὶ ἠγιάσθησαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Ῥοϊδῆ διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος τὰ ὄργια καὶ αἱ ἀχρεϊότητες τῆς Παππίσης Ἰωάννας, διατὶ τάχα νὰ μὴ παρασημοστολισθῇ καὶ ἕνας κρασοπώλης, ἂν ὄχι δι' ἄλλο, τοῦλάχιστον χάριν ποικιλίας καὶ ὅπως ἡ τριανδρία ἦνε πλήρης; Δὲν γελᾷς δὲ, καὶ δὲν οἰκτεῖρες τὴν ἐλεεινότητά μας, βλέπων ἕνα θεόκουρον Ῥοϊδῆν (δὲν κατηγορῶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ πάθος, ἀλλὰ τὸ θερησιτικὸν ὁράσιον αὐτοῦ) τολμῶντας νὰ κρίνῃ περὶ τῆς τέχνης καὶ φωνῆς τοῦ κ. Σό-

ρια, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἀκούῃ, οὐδὲν νὰ αἰσθάνηται; Δὲν πτύεις τὸ λαχανόφυλλον ἐκεῖνο τὸ Ἀσμοδαίου, τὸ τολμησαν νὰ γράψῃ δημοσίᾳ ὅτι τὸ παρασημὸν μας τιμᾶται ὑπὸ τοῦ στήθους τοῦ κρασοπώλου Σόρια μᾶλλον, ἢ ὅσον τιμᾶ αὐτὸ τὸν φέροντα. Οὕτω λοιπὸν κατήντησαν τὰ παρασημᾶμας, χλεύη καὶ ἀτιμία εἰς τοὺς φέροντας αὐτὰ; Καὶ δὲν σπεύδουσιν οἱ ἄνδρες οἱ ἐπαξίως ταῦτα φέροντες νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰ; Καὶ δὲν ἐκπέμπομεν πάντες μίαν φωνὴν μέχρι περάτων τοῦ κόσμου ἀκούστην, καὶ δὲν φωνῶμεν πάντες «Ἄτιμός ἐστι τῶν ἑλλήνων ἐκεῖνος, ὅστις τοῦ λοιποῦ καταδεχθῆ νὰ φέρῃ τὸ παρασημὸν ἐκεῖνο, δι' οὗ κοσμεῖται εἰς κλέπτῃς, εἰς μοιχῆς, εἰς βωμολόγους ἐξυμνιστῆς τῶν ἀχρεϊότητων καὶ ὀργίων ἐνός γυναιίου, εἰς τέλος κρασοπώλης ἀσημος, εἰς τραγουδιστῆς καὶ κανταδόρους τοῦ τυχόντος; Ἐάν δὲν σκάσω ὑπὸ τῆς καχλαζούσης ἐν τῷ στήθει μου ὀργῆς, ἀνάμενε με σφοδρότερον καὶ ἀληθέστερον εἰς τὸ προσεχές.

Θαρσεῖν χρῆ ὁ λέγων τάληθῃ οὐ σφάλει ποτέ. ΕΓΩ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐν Βουκουρεστῷ ἐγένετο ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ρουμανίας. Ἡ πράξις αὕτη ἐτήλεγραφῆθη ἐσφαλμένως εἰς Παρισίους, ὡστε ἐντὸς ὀλίγου φήμη διέτρεχε τὴν πόλιν τῶν Παρισίων, ὅτι ὁ μέλλων νὰ δολοφονηθῇ ἦτο ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Παρισινὴ «Ἐφημερίς» τῶν Συζητήσεων, λέγει εἰς τὰ τηλεγραφημάτα τῆς, ὅτι ὁ ἐλλ. λαδὶ πρωθυπουργός, ἐπληγήθη ἐλαφρῶς κατὰ τὸν βραχίονα καὶ τὸ πρόσωπον ὑπὸ τινος δημοσίου ὑπαλλήλου πεπαυμένου ἐπὶ καταχρήσει, ὀνόματι Παρασκευάστου, ὅστις ἀμέσως συνελήφθη. Τὸ ἐγγλήμα, λέγει ἡ αὕτη ἐφημερίς, φαίνεται ὑπαγορευθῆν ὑπὸ προσωπικῆς ἐκδικήσεως. Φαντασθῆτε λοι-

πὸν πόσα θὰ ἐψάλλον πάλιν οἱ Γάλλοι κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ πόσα σχόλια θὰ ἐγένοντο ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δολοφονίας. Ὅλα τὰ στραβὰ εἰς τὴν βράχην τῆς Ἑλλάδος ξέθυμαίνου.

Τὴν πέμπτην ἐγένετο ἡ ἐκλογή τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Λευκοῦ Λόχου. Οἱ φοιτητὰ διηρέθησαν εἰς τέσσαρας φατρίες μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτοῦς ζωηρότητας, καὶ ἕκαστοι ἐνήργουν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυυχίας τῶν ὑπ' αὐτῶν εὐνοουμένων. Τοῦτο προειδῶς ὁ κ. Φρεαρίτης, παρετήρησε τοῖς φοιτηταῖς ὅτι εἶναι πρέπον ἐν αἰγῇ καὶ ἀπαθῶς νὰ ἐκλέξωσι τοὺς ἀξιωματικούς, προσθέτας ὅτι κατ' ἀπόφασιν τῆς Συγκλήτου δὲν θὰ ἐπιτραπῇ τοῖς ἐγγεγραμμένοις εἰς κατάλογον προγενεστέρου λόχου νὰ ψηφοφορήσωσιν. Ἐνεργουμένης τῆς ἐκλογῆς πενήντα περίπου φοιτητὰ διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου των Κ. Χ. Πετρεῶ, ἐδήλωσαν εἰς τὸν κ. Φρεαρίτην ὅτι ἂν καὶ ἐνεγράφην εἰς κατάλογον προγενεστέρου λόχου, δὲν ἐψηφοφορήσαν ὅμως, καὶ ἐζήτησαν νὰ ψηφοφορήσωσιν. Ἐπὶ τούτῳ ἠγέρθησαν μετὰ τὸν κατὰ τῶν λοιπῶν φατριῶν λογομαχία, αἵτινες μικροῦ δεῖν νὰ καταλίξωσιν εἰς ξυλοκοπήματα διὰ νὰ γίνωσι ὄντως ἐρυθροκέφαλοι, ἀλλὰ προέλαβε ταῦτα ἡ πρόννησις τοῦ κ. Φρεαρίτου, ἀναβαλόντος τὴν ἐκλογὴν ἐπ' ἀόριστον.

Ἀλλοίμονον! ἀπὸ τώρα ἤρχισαν αἱ γρίνιαίς; Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς φοιτητὰς εἰς ὁδὸν εἰρήνης καὶ ἀγάπης.

Ὁ Εἰρηνοδίκης Ἐλευσίνος Κωνσταντῆς ἀντὶ νὰ παυθῇ, διότι ἐνφ' ἔπρεπε νὰ δικάζῃ καὶ νὰ ἐκδίδῃ ἀποφάσεις, ἐνησχολεῖτο νυχοδημερῶν εἰς τὴν σύνταξιν συμβολαίων, ἐξ ὧν καὶ ἐπρομηθεύετο ἀρκετὸν ἀργύριον, μετετέθη μὲ προβιβασμὸν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Λαυρίου. Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τοῦ κυρίου τούτου, διότι Κύριος οἶδε τί θὰ κάμῃ καὶ εἰς τὸ Λαύριον.

Βλέπω τὸν φωτογράφο μας τὸν Πέτρο Μωραίτη, κ' ἐχόρευε γαλὸπ μαζὺ μὲ τὸν γερο-Κορσίτη, αὐτόνε τὸν ἀδύνατο κι' ἰσχνὸ ὑλοπῶλη, ποῦ τὴν ἀδυναμία του τῆνε γνωρίζουν ὄλοι. Ὡς περιστέρια καὶ οἱ δυὸ μὲς 'ς τὸ χορὸ ἔγυρίζαν, καὶ ἡ κοιλιαῖς των ἔφουσκιων καὶ κατακκοκινίζαν.

Κυτῶ καὶ τὸν βοτανικὸ Θεόδωρ' Ὁρφάνιδη, ποῦ γιὰ νὰ γίνεταί χονδρὸς τρώγει πολὺ γρασιδί. Προβάλλει μέσα 'ς τὸ χορὸ μὲ πόζα καὶ καμάρι, καὶ κάθεται καὶ σκέπτεται ποῖον Ντάμα του νὰ πάρῃ. Βλέπει τὸν Χονδροκάστα μας ἐκεῖ εἰς ἕνα μέρος, καὶ τρέχει καὶ τοῦ γίνεταί ἀμέσως καβδαλιέρος.

Ὡ! νὰ κι' ὁ Ἰατριδῆς μας μὲ τὸν κύρ Σκαλιστήρη... Ἐχόρευαν κ' ἐπήγαιναν κ' οἱ δυὸ ὡς τρεχαντήρι, ὅπου τὸ δέρνει δυνατὴ φουρτοῦνα καὶ μεγάλη, καὶ πότε γέρνει ἀπ' τῆ μιὰ, καὶ πότε ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἔχουσαν, ἀπὸ τὸ βῆμα βῆχαν, καὶ ὅτι ἕνα τοῖχο ἔκτύπων κ' ἐκαταζαλιστήκαν.

Κυτῶ καὶ τὸν Παυλίδη μας, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὄλοι. Ὡς ἀξιο καὶ ἱκανὸν πολὺ ζαχαροπῶλη. Μὲ τὸν χοντρό τὸν Χαραμῆ ἐχόρευε κ' ἐπέτα... Μὰ ἐξοφνα ἀρχίσανε νὰ λέγουν γιὰ κουφέττα, κ' ἄπάνω 'ς τὴν κουβέντα των μὲ τὸνα καὶ μὲ τᾶλλο ἔθῳμωσαν καὶ ἔφυγαν ἀμέσως ἀπ' τὸν μπάλο.

Κυτῶ καὶ τὸν κύρ Δημητρὸ, ὅπου πουλάει μύρα, καὶ ἔχει 'ς τὴν κασσέλα του ὄλο στερλίνα λίρα, Πιασμένο μὲ τὸν ὄμορφο τὸν ῤάττη τὸν Μορίτση, ὅπου πληγώνει 'ς τὴν καρδιά καθ' ὄμορφο κορίτσι. Μὰ κ' ἐκεῖ ποῦ ἤθελαν κ' οἱ δυὸ νὰ κίνουν τὸν τεχνίτη, τὰ ἔχασαν καὶ ἔσπασαν τὴν ὄμορφή των μύτη.

Κυτῶ καὶ τὸν Δημάρχο, ποῦ μὲ τὸν κάθε τρόπο ἔμερα καὶ νύχτα προσπαθεῖ γιὰ τὸν καλὸ μας τόπο. Ἐγύριζε ἀδιάκοπα 'ς τὴ μέση σὰν τὸν μύλο. Μὲ τὸν Παρίση τὸν παγρὸ, τὸν ἀγαθὸ τοῦ φίλο. Μὰ ὁ Παρίσης ἐξαφνα τὸν πάτησε 'ς τὸν κάλο, κ' ὁ Δημάρχος ἐφοῦρικσε καὶ ἀφῆσε τὸν μπάλο.

Κυτῶ καὶ τὸν Μιμίκο μας μὲ τὰ μικρά του χεῖλια... Μὲ τὸν φωμᾶ τὸν Λάζαρο ἐχόρευε χαντρίλλια. Μὰ μὸλις ἔπῃγε ἕνα τ οὐρ ὁ Λάζαρος νὰ κἀνη, καὶ τῆς χαντρίλλιας τὴν στροφὴ τὴν δευτέρη ξεχᾶνει, καὶ σπρόχχει τὸν Μιμίκο μας τὸν νεῖο τὸν ντελικάτο, καὶ κουβαριάζονται κ' οἱ δυὸ κι' ἀμέσως πέφτουν κάτω.

Κι' ὁ ξενοδόχος ὁ Καφῆς μὲ ὀρεξὶ μεγάλη. Μὲ τὸν κύρ Ῥοβολόπουλο εἰς τὸν χορὸ προβάλλει, χορεύει βάλσι γαλλικόν καὶ φόρα πολλὴ πέρνει, καὶ μ' ἕνα μόνον πῆδημα τὴν σάλα γύρω φέρνει. Ἀλλὰ ὁ Ῥοβολόπουλος δὲν ἔξερῶ πῶς σαστίζει, κ' ἀντὶ τοῦ βάλς τοῦ γαλλικοῦ πόλκα μαζοῦρκ' ἀρχίζει.

Κυτῶ καὶ τὸν ἐμπορὸ τὸν ὄμορφο Λελοῦδα, ὅπου πουλεῖ μεταξωτὰ καὶ τσόχαις καὶ βελούδα. Μὲ τὸν Ἀγκᾶ τὸν ἐμπορὸ τὸ βαρσοβιὸν χορεύει, Ἀλλὰ δὲν ἔξερῶ ἐξαφνα σὰν τί τοὺς ἐκατέβη, κ' ἀπὸ τῆ μέση καὶ οἱ δυὸ μὲ φόρα ἀρπαχθῆκαν κ' ἐγρονθοκοπηθήκανε κ' ἐκαταξυλισθήκανε.

Ὡ! νὰ κι' ὁ Στεφανίδης μας, ποῦ ἀρχινᾶ καὶ βήχει, Ἀμα καμμιὰ καλὴ κυρὰ ἐμπρός του ἐπιτύχη, καὶ πάντα κορδαρίζεται, καὶ τρώγει καὶ παχαίνει, καὶ σὰν ἀρχίσῃ νὰ μιλά καθένα ξεκουφαίνει. Τὸν δικηγόρο τὸν Κωστῆ γιὰ ντάμα του γυρεύει κ' ἕνα ὠραῖο κοττιλλίδον ἰσπανικὸ χορεύει.

Κυτῶ ἐκεῖ καὶ τὸν Σκουζέ, τὸν πρῶτο τραπεζίτη. Ποῦ ἀπὸ λίρες τούρκικες γεμίζει ἕνα σπῆτι, καὶ ὄλοι τὸν γνωρίζουνε κ' ὁ κάθε ἕνας ὀρόμος, γιὰτ' εἶναι πλούσιος πολὺ, καλὸς καὶ γαλαντόμος. Μὲ τὸν καμποῦρο-Νέγρη μας γίνετ' εὐθὺς ζευγάρι, καὶ ἕνα νέο κρᾶκοβιὸν χορεύει μὲ καμάρι.

Ὡ! νὰ καὶ ὁ Καρνάλης μας στῆ μέση μὲ τὸν Τσίρο... Μὲ ἕνα σάλτο δονατο φέρνει τὴ σάλα γύρω. Κοντὰ κι' ὁ Τσάλλης ὁ χοντρός, ποῦ πάντα του νηττεύει, μὲ τὸ παιδί τοῦ Σόλωνος νεοσοτις χορεύει. Μὰ ἐξαφνα σβύνει τὸ γκαζ, καὶ ἔπαψαν οἱ γύροι, καὶ τότε πλέον ἔγεινε σωττὸ τὸ πανηγύρι.

Ο ΦΑΝΑΡΙΩΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ.

Ἔχω ὡμορφη γυναίκα καὶ οἱ φίλοι μὲ ζηλεύουν,
Κ' ὄλοι παίζουνε μαζὺ τῆς καὶ γελοῦν καὶ χωρατεύουν.
Μὰ ἐγὼ γιὰ ὅλα τοῦτα ὁποῦ κάνουν δὲν μὲ μέλλει,
Κι' ἄς φωνάζη καὶ ἄς λέγη ὁ καθένας ὅ,τι θέλει.
Τὴν χρυσὴ μου τὴν γυναίκα κι' ἀπὸ πέрсυ τῆνὲ ἔξέρω . .
Καὶ καθόλου δὲν μὲ μέλλει, ἂν μὲ χίλιους δυὼ τὴν εὔρω.

Ἄχ! καὶ τί καλὴ γυναίκα! . . ὅλα, ὄλ' αὐτὴ τὰ ἔξέρει,
Καὶ εἰς ὄλαις τῆς δουλειᾶς μου εἶνε τὸ δεξί μου χέρι,
Μὲ φιλάει κάθε ὦρα, μοῦ γελαῖ καὶ μὲ χαϊδεύει,
Κ' ἔπειτα φωνάζουν ὄλοι πῶς αὐτὴ μὲ μασκαρεύει.
Ἡ χρυσὴ μου ἡ γυναίκα νὰ μοῦ κάνη τέτοια πράξι,
Δίχως νὰ πὸ 'πῆσ' ἐμένα; . . μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! Θεὸς φυλάξοι.

Νὰ χαθῆτε, ἂν θαρρῆτε πῶς ἐγὼ πιστεύω σ' ὄσα
Ἄπ' ὀπίσω μ' ἀραδιάζει ἡ ἀδιάντροπὴ σας γλῶσσα.
Ἐγὼ ἔξέρω ἡ καλὴ μου ἡ γυναίκα τί ἀξίζει,
Κ' ὁ καθείς σας ἄς φωνάζη ὄλοένα κι' ἄς γκαρίζη.
Ἐγὼ εὔχομαι εἰς ὄλους νὰ εὔρῆτε χρυσὴ μοῖρα,
Καὶ νὰ πάρετ'ε γυναίκα σὰν αὐτὴν ὁποῦ ἐπῆρα.

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ.

Ἐμεῖς εἶμεθα οἱ μόνοι εὐγενεῖς ἀριστοκράται,
Οἱ ὠραῖοι Φαναριῶται καὶ μεγάλοι διπλωμάται.
Ἐνας εἶνε μέγας πρίγκηψ 'ς τ' ἀγγουριῦ τὸ πριγκηπάτο,
Ἄλλος κόμης 'ς τὸ μεγάλο τῆς ντομάτας κομητάτο,
Ἄλλος πάλι γράν-β α ρ ὀ ν ο ς εἰς τὴν συνοικίαν Πλάκας,
Κι' ἄλλος ἐξυπνος ἱππότης εἰς τὴν τέχνην τῆς ἀμάκας.

Ἄλοι εἶμεθα 'ς τὸν κόσμον μὲ μεγάλην σημασίαν,
Καὶ τὸ ὄγομά μας ἔχει πολλὴν δόξαν καὶ ἀξίαν.
Ἄλοι ἔχομεν 'ς τὸ χέρι ἕνα τίτλον εὐγενείας,
Καὶ τὸν δείχνομεν εἰς ὄλας τῶν Β α ρ ὀ ν ω ν τὰς κυρίας,
Γιὰ νὰ μᾶς περιποιῶνται ὡς μεγάλους Φαναριώτας,
Ἄς μεγάλους γαλαντόμους καὶ τοῦ ἔρωτος ἱππότης.

Ἐμεῖς τὸ ἔχομε τιμὴ μας καὶ προτέρημα μεγάλο,
Ἄν ὁ ἕνας μασκαρεύῃ εἰς τὸ φανερὸ τὸν ἄλλο,
Καὶ ποτὲ, ποτὲ δὲν πᾶμε εἰς τὰ ἄλλα καφφενεῖα . . .
Ἐς τὸ Γράν—Κλοῦβ πηγαίνουμ' ὄλοι, καὶ ἀρχίζομε τ' ἄσεια,
Κ' ἐκεῖ λέμε τῶνα τᾶλλο καὶ τὰ μυστικά μας ὄλα,
Καὶ ρουφοῦμε τὴν σαμπάνια, καὶ τραβοῦμε καραμπόλα.